

dede mig for saa vidt over hans Udtalelser, som han sagde, at de socialdemokratiske Ledere vare dygtige og fornuftige Folk. Det var Folk, der vare sig deres Ansvar bevidst. Det er ikke den Tale, vi altid have hørt fra Højres Side, tværtimod, man har tidligere ofte erklæret det stik modsatte. Det var Lederne, der vare nogle frygtelige Demagoger, nogle frygtelige Mennesker uden Ansvarsfølelse, og de stakkels menige Medlemmer af Socialdemokratiet lode sig vildlede af disse Ledere. Men nu hørte vi altsaa fra det ærede Medlem det omvendte. Nu er det Lederne, der ere de kloge, fornuftige og besindige. Det er derimod Medlemmerne, der ikke ere besindige og fornuftige. Naar de faa Magten, forstaa de ikke at holde Maade med den. Saa misbruge de den, siger det ærede Medlem. Jeg synes dog, at naar disse Medlemmer af Socialdemokratiet, disse Medlemmer af Fagforeningerne evne at vælge saadanne dygtige Ledere, som det ærede Medlem mente, de forstode at vælge, tyder det ikke paa, at de ikke ogsaa skulde være fornuftige. Det tyder tværtimod paa, at de ikke alene have den gode Evne til at agitere, men ogsaa forstaa at vælge de rette Folk til at administrere. Det er ogsaa saaledes, at man i de kommunale Forsamlinger vil faa overordentlig stor Nytte netop af det Organisationsarbejde, som er udført blandt Arbejderne. Der er ikke Tvivl om, at den Oplysning, den Udvikling, Arbejderne have faaet ved deres Organisationer og ved disses Arbejde, i allerhøjeste Grad vil komme Kommunerne til gode, og den bedste Borgen herfor er den udmærkede Maade, hvorpaa dette Arbejde bliver udført baade af dem, der ere valgte til at staa i Spidsen — deri er jeg enig med det ærede Medlem — og af Medlemmerne af disse Organisationer.

Den højtærede Minister talte om Vælgerne. Jeg forstod ham saaledes, at han mente, at det var en let Sag for Reformpartiets Medlemmer at komme ud til Vælgerne, men at det kunde blive noget vanskeligere for os andre, som stemte imod dette Forlig. Hvad vilde Vælgerne sige, og hvad vilde navnlig Kvinderne sige, naar vi kom ud til dem og maatte erklære, at vi havde stemt imod Kvindernes Valgret? Jeg skal dertil sige, at Vælgerne her i Landet og Kvinderne ligeledes ere heldigvis saa oplyste og saa politisk kloge, at til Trods for, at den højtærede Minister har en stor Presse til sin Raadighed, der søger at fortælle dem, at det er noget for-

færdeligt, vi gøre, naar vi stemme imod dette Valgretsforlig, kunne de skue igennem dette. De vide meget godt, at Spørgsmaalet ikke drejer sig om, hvorvidt vi skulle have dette Forlig eller blive staaende ved den gamle Tilstand. De vide udmærket godt, at havde vi Magt til at stemme dette Forlig ned, betød det, at vi i en nær Fremtid fik en kommunal Forfatning, hvor den almindelige kommunale Valgret fuldt ud var raadende. Det vide de meget godt, og saa kan man tale til dem om noget andet saa meget, man vil, og man kan have saa megen Presse, man vil, til sin Raadighed til at fortælle dem noget andet: De ville dog se, at saaledes er det. Derfor behøve vi ikke at frygte for at komme ud til Vælgerne. Nej, er der nogen, der maa frygte for at komme ud til Vælgerne, bliver det dem, der gennemføre dette Forlig.

For øvrigt har jeg prøvet Stemningen mellem Kvinderne i dette Spørgsmaal. Inden dette Forlig var vedtaget oppe i Landstinget, afholdtes der i Charlottenlund et Kvindevalgretsmøde, som var meget stærkt besøgt. Jeg stod op der og sagde til disse Kvinder: Vi Socialdemokrater kunne ikke stemme for det Forlig, der nu foreligger til Afstemning. Det indeholder de og de Bestemmelser, som gøre, at vi ikke kunne stemme for det. Det er ikke almindelig Valgret, men det rummer privilegeret Valgret, det indeholder Opholdsbestemmelser, der tage Valgretten fra en Mængde Mennesker. Derfor kunne vi ikke stemme for det. Men vi kunne ikke stemme imod det uden samtidig at stemme imod Kvindernes Valgret. Og da jeg gik ned fra Talerstolen og havde sagt dette, klappede Forsamlingen. Kvinderne forstode meget godt, at den Stilling indtog vi ikke, fordi vi ere imod Kvindernes Valgret, men netop fordi vi ønske, at Kvinderne skulle have lige og direkte Valgret. Jeg er overbevist om, at naar jeg kommer ud til Vælgerne i min Valgkreds og fortæller dem, at den Tilstand, der hidtil har bestaaet, vil vedblive at bestaa, at 19 Hartkornsejere, Godsejere og Proprietærer derude i Amtsråds kredsen med omtrent 63,000 Indbyggere, i en Vælgerhær, som efter den bestaaende kommunale Forfatning tæller omtrent 11,000 Vælgere, og naar den udvides til Kvinder og Tyende, antagelig vil tælle nogle og tyve Tusinde Vælgere, ville være de eneste, der faa direkte Valgret, naar der skal vælges Amtsrådsmedlemmer, ville de synes, jeg har baaret mig rigtigt ad ved at stemme imod